

skellig uddannelse, forskellige beføjelser og forskellig løn. Ved den købstadordnede skole med dens klasselærersystem vil splittelsen navnlig gøre sig gældende.

Et behov for en særlig lærertype til de yngste årgange eksisterer efter mindretallets opfattelse ikke hverken ved den købstadordnede skole eller ved den fuldstændige landsbyordnede skole, og ved den selvstændige forskole eksisterer behovet alene i kraft af ønsket om billig arbejdskraft.

Som ovenfor nævnt ligger der en stor værdi i, at en og samme læreruddannelse dækker hele folkeskolens område. Dette synspunkt er da også anerkendt af seminariekommissionen, idet man af al magt har koncentreret sig om den overmåde vanskelige opgave at tilrettelægge en sådan uddannelse frem for at gribe til den langt lettere løsning at indrette forskellige uddannelses typer hver til sit specielle område.

Hvis man da nu vil skabe en forskolelærerindeuddannelse, der vil kunne dække de første 4 årgange ved alle skoler, vil et samtidigt krav om en almindelig læreruddannelse, der dækker alle årgange, ikke i længden kunne lade sig opretholde. Forholdene vil før eller senere udvikle sig derhen, at man får en læreruddannelse, der dækker de første 4 årgange, og en anden, der dækker de øvrige årgange. En sådan tilbundsgående spaltning af folkeskolens lærerkorps i to af hinanden uafhængige kategorier, vil være en ulykke for skolen. Hvis man ønsker, at folkeskolen skal være en enhed, må dens lærerkorps også være en enhed.

Som allerede berørt vil ulemperne ved den af flertallet foreslåede ordning føles hårdest ved den købstadordnede skole. Ved denne skoleform har man praktisk talt overalt den ordning, at klasselæreren følger sin klasse gennem hele skolen, hvilket er af uvurderlig betydning for børnene både undervisnings- og opdragelsesmæssigt. Delingen i 11-års alderen gør for en del børns vedkommende brud på dette princip, men der er dog fremdeles i næsten alle skoler mange børn, der har samme klasselærer gennem hele skolen. Forskolelærerindernes indtrængen i købstadskolen vil imidlertid medføre eet helt obligatorisk lærerskifte. Flertallets forslag skaber ganske vist mulighed for at placere dette skifte ved grundskolens afslutning, hvor skifte i forvejen er almindeligt, men hovedreglen vil blive, at skiftet finder sted midt i grundskolen (efter 2. klasse), hvilket er ganske særlig uheldigt.

Det må betragtes som givet, at forskolelærerinderne med deres kortere uddannelse stedse vil blive ringere lønnet end de seminarieuddannede lærere og lærerinder, og der er derfor ingen grund til tvivl om, at den udvidede adgang, som flertallets forslag vil give kommunerne til at kunne anvende en billig arbejdskraft, vil blive grebet med interesse af et meget stort antal kommuner både i by og på land. Der vil med andre ord opstå et stærkt øget behov for forskolelærerinder, hvilket vil give sig udslag i en øget produktion af denne lærerkategori med deraf følgende tilbagetrængning af de seminarieuddannede lærere og lærerinder.

De uheldige følger af en sådan udvikling er åbenbare. I det korte og det mellemlange løb vil der kunne opstå beskæftigelsesmæssige vanskeligheder for de lærere og navnlig lærerinder, som man i øjeblikket med alle midler søger at få drevet igennem det 4-årige seminarium, og i det lange løb vil udviklingen medføre, at det forholdsmæssige antal kvindelige lærerkræfter i folkeskolen vil blive øget, hvilket betyder et brud på en naturlig udvikling, som det kan være en betænkelig sag at forstyrre.

Endelig må det anføres, at det næppe kan være i samfundets interesse gennem en omnormering af et stort antal lærerembeder i nedadgående retning at forringe lærerstandens gennemsnitlige sociale standard.